

Entren Dionís, el déu del teatre, i el seu criat Xàntias. Dionís vesteix com una dona, amb coturns —calçat característic també dels actors— i una túnica de color de safrà, però, a imitació d'Hèracles, porta a sobre una pell de lleó i branda una clava. Xàntias va dalt d'un ase, portant a l'espatlla un farcell penjat d'un bastó. Al fons de l'escenari, hi ha una porta.

XÀNTIAS. – ¿En dic una, de les típiques facècies, amo, que fan petar de riure als espectadors?

DIONÍS. – Per Zeus!, digues el que vulguis, llevat d'«estic baldat»; això guarda't de dir-ho: em regira la bilis.

XÀNTIAS. – ¿Ni tampoc aquell acudit...?

DIONÍS. – Qualsevol cosa menys «estic ben fotut».

XÀNTIAS. – Doncs ¿què? ¿En dic un de molt graciós?

DIONÍS. – Endavant, per Zeus! N'hi ha prou que no diguis allò de...

XÀNTIAS. – ¿Allò de què?

DIONÍS. – Que, en canviar la càrrega d'espatlla, «et vénen ganes de cagar».

XÀNTIAS. – ¿Tampoc no em deixes dir que porto un pes tan gran que, si algú no me'l treu del damunt, em desfaré a pets?

DIONÍS. – No, t'ho prego, si no em vols fer vomitar.

XÀNTIAS. – Doncs, si no he de fer res del que solen fer els personatges de Frínic, de Licis o d'Amípsias en una comèdia,¹ aleshores ¿per què cony haig de tragar aquest bagatge?

DIONÍS. – Tu te n'has d'estar i prou. Al teatre, cada cop que veig aquesta mena de trucs, en surto un any més vell.

XÀNTIAS. – Ai, ai, pobre de mi, tinc el clatell fotut, i ni puc fer-ne broma.

DIONÍS. – ¿Que potser no és tot un abús i una collonada que jo, el déu Dionís, fill de la Gerra de Vi, m'hagi d'escarrassar, fent camí a peu, i que aquest beneit vagi dalt de l'ase, no fos cas que s'esslomes portant el bagatge?

XÀNTIAS. – ¿Què vols dir? ¿Que no el carrego?

DIONÍS. – Què has de carregar, tu, si vas dalt de l'ase!

XÀNTIAS. – Doncs jo el carrego, i ben pesant que és.

DIONÍS. – ¿Oi que el pes que tu portes el porta l'ase?

XÀNTIAS. – No pas el que porto jo, per Zeus, no i no!

DIONÍS. – ¿Com pots dir que portes res, si a tu et porta un altre?

XÀNTIAS. – No ho sé pas, però l'espatlla, la tinc ben balhada.

DIONÍS. – Doncs, si dius que no et fa cap servei, carrega-te'l a l'esquena i porta'l tu, l'ase, ara.

XÀNTIAS. – Que en sóc, de desgraciat! ¿Per què no vaig participar-hi, a la batalla naval?² T'ho asseguro, t'engegaria a fer punyetes!

DIONÍS. – Baixa, bergant! Té, rient, rient, ja hem arribat. És aquesta porta. (*Truca.*) Noi! Ep, noi!

HÈRACLES. – (*Des de dins.*) ¿Què és aquest escàndol? Sigui qui sigui, ha envestit la porta com un centaure!³ ¿Es pot saber què passa?

DIONÍS. – (*A part, a Xàntias.*) ¿Has vist, nano?

XÀNTIAS. – ¿Què hi haig de veure?

DIONÍS. – ¿Que no te n'has adonat?

XÀNTIAS. – ¿De què?

DIONÍS. – Que li faig una por espantosa.

XÀNTIAS. – Sí, per Zeus, té por que siguis un sonat!

HÈRACLES. – (*Apareix a la porta. Riu.*) Per Demèter, quina fatxa! N'hi ha per cargolar-se de riure! Ni mossegant-me els llavis no me'n puc estar!

DIONÍS. – Vine, xato, et vull demanar un favor.

HÈRACLES. – T'adverteixo que jo no puc espantar el riure: mira que posar-se una pell de lleó sobre una túnica de safrà! ¿Quina en portes de cap? ¿Vols dir que s'adiuen coturn i garrot?⁴ ¿On anaves de viatge?

DIONÍS. – Vaig muntar en Clístenes...,⁵ el vaixell d'en Clístenes, s'entén.

HÈRACLES. – Ah, i vau anar de batalla... ¿Que vas fer anar l'esperó?

DIONÍS. – I tant! Dotze o tretze naus enemigues vam enfonsar!

HÈRACLES. – ¿Vosaltres dos?

DIONÍS. – Sí, per Apol·lo!

XÀNTIAS. – (*A part.*) Sí, i tot seguit em vaig despertar!

DIONÍS. – Doncs bé, dalt del vaixell, jo estava tan tranquil llegint l'*Andròmeda*,⁶ quan tot d'una se m'arrapa al cor un desig tan fort que no te'n fas la idea.

HÈRACLES. – ¿Un desig? ¿Molt gran?

DIONÍS. – Gran com una casa de pagès!